

Svečnica.

Glej, mlado jutro se zlati,
 Marija k templju že hiti.
 V naročju nese Jezuščka,
 Odrešenika našega.
 Oko veselja ji žari,
 Ko Detece Bogu darí,
 Ko Dete Simeon sprejel,
 V navdušenosti je zapel:
 „Bog sprejmi slugo svojega,
 Ko videl sem Zveličarja!
 Dovelj je sreče, večni Bog,
 Saj večje nima zemski krog!“
 Zdaj starčku čelo se zmračí,
 Obličje jasno zatemni.
 Prihodnjost se pred njim odprè,
 Bridkost Zveličarjevo zrè;
 Mariji blagoslov delí,
 S tresočim glasom govori:
 „Tvoj Sin osrečil bode nas,
 Prinesel nam veselje, spas!
 A mnogim bode v padec hud,
 Zaman njegov bo znoj in trud!
 In tebi, Mati, o gorjé —
 Prebodel bode meč srcé!“
 Devica sluša in strmf,
 Ponižno „fiat!“ govori.*)
 „O Večni, sprejmi zdaj moj dar,
 Ki ga polagam na altar:
 Jaz sebe s Sinom ti darim,
 In rada v tvojo čast trpim!“

— la.

*) „Fiat“ pomeni: zgodi se!

